

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mit
APARE SĂPTĂMĂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Saguna 8

Sibiu

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază,

Prețul inserțiunilor
un șir pețit 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

„Antropologia Paulină”,

— De Diacon Dr. GRIGORIE T. MARCU —

Părintele Dr. Grigorie T. Marcu, profesor de studiul biblic al T. N. la Academia teologică «Andreiană» din Sibiu, a săltat demult și încă cu piciorul drept în șirul celor chemați să sânguiască în a ne da cuvânt de luminată învățătură la înțelegerea cuprinzătoarelor probleme de Teologie.

I-am urmărit scrisul plin de mla-dieri și de podoabă stilistică încă din vremea studenției. Mai apoi, fiind dascăl întru ale Teologiei, am avut ocazia să asistăm, cu o mândrie justificată, la ascensiunea tot mai dâră a acestui neodihnit om.

În articole largi și adânci, dar izvodite totuși pe înțelesul celor mai mulți, în studii strecurate prin neîntrecută noastră «Revistă Teologică», în aprecierea diferitelor «atitudini», în creionarea actualității pe paginile scumpei reviste «Viața Ilustrată», ca și în bătrânul «Telegraf Român» și în alte multe publicațiuni, personalitatea de scriitor a părintelui Gr. T. Marcu s'a conturat cu o precizie tot mai hotărâtă și mai luminoasă. Acum, la o distanță în timp destul de mică, noi știm că generația tânără își poate privi un reprezentant vrednic, un trimis al expresiei sale curate în rândul mănitorilor de condei; părintele Dr. Grigorie T. Marcu trebuie să rămână o revendicare a generației ce s'a cristalizat la Sibiu, sub oblăduirea I. P. S. mitropolit Nicolae și a P. S. episcop Nicolae Colan. — De aici nu ni-l va putea smulge nimeni!

Dar, iată, în ultima vreme părintele Marcu și-a încoronat activitatea de până acum printr'o nouă lucrare. E vorba de «Antropologia Paulină». Apărută în «Seria Teologică» și sub numărul plin de 20, cartea aceasta răsfată un om de o rară hărnicie și dă expresie unei competențe adevărate. Savantul profesor Dr. Vasile Gheorghiu, om destul de zgârcit în cuvinte de măgulire, constată totuși în prefață că, alcătuind lucrarea aceasta, «autorul a trecut un examen greu magna cum laude». Iată o apreciere largă cât o pagină de critică favorabilă! Dar, în același timp, aprecierea aceasta slujește și ca o obligație morală, pentru slujitorii altarelor noastre și pentru oricare cărturar mai răsărit, și anume: să caute și să vadă în ce stă meritul unei asemenea lucrări, dacă un om de raritatea păr. Gheorghiu se pronunță atât de favorabil despre ea. Mai ales că același om și în aceeași prefață ne mai spune: «Cu dorința fierbinte, ca prezenta scriere a tânărului și deosebit de harnicului profesor al studiului biblic al Testamentului Nou Dr. Grigorie T. Marcu, să fie îmbrățișată din călăuzitoare ca o făclie de lumină călăuzitoare și cu toată dragostea, pentru a ne reînvia și reconforta sufletește cu lumina mereu strălucitoare și caldă a concepției

creștine a sfinților autori și a resimți și noi tot farmecul neîntrecut al cuvântului înaripat, recomand călduros scrierea prezentei și felicit din toată inima pe autor» (pag. IX).

Așa stând lucrurile, să poposim deci mai cu răgaz asupra cărții.

Pentru orientare directă, însemnăm aici că lucrarea este alcătuită sistematic și după un plan strâns chibzuit. Ea stă din trei părți: Elementele Antropologiei pauline, Esența Antropologiei pauline și Originea și originalitatea Antropologiei pauline. La rândul lor, aceste trei părți largi se subdivizează în mai multe secțiuni și capitole. — În cuprinsul acestora, problema inițială este urmărită cu agerime de spirit și cu argumentare de specialist, până în cele mai subtile consecințe ale ei.

În primul rând, după cum era și firesc, răsare o întrebare de ordin introductiv și esențial: există peste tot o *Antropologie paulină*? Răspunsul este categoric afirmativ. Iar întemeierea lui pulsează imediat și se reliefează prisoselnic de limpede. Are ceva din atitudinea mereu grăbită și totdeauna definită a autorului. Căci el nu rămâne suspendat, chiar dacă ni s'ar prezenta sub veșmânt axiomatic, ci se clarifică printr'o paralelă scurtă și străvezie ca ieșăru. Antropologia paulină nu se acoperă cu sensul celei naturaliste și nici cu «concepția antropologică filosofică» (pag. 2). Kant și Feuerbach trec cu concepțiile lor prin fața noastră și cad în umbra Antropologiei pauline. Ei se mărginesc să arate «cece face natura din om» și «cece face omul din sine însuși» (pag. 2), dar Antropologia paulină poartă «pecetea unui contact permanent între cele de Sus și cele de jos» (pag. 5). Ea îl vede pe om în dependență de Dumnezeu și așa îl și apreciază, în toată năzuința lui spre mântuire. Spre deosebire deci de oricare alta, «Antropologia paulină este Antropologie creștină», (pg. 4). Aceasta este o realitate din care isvorăsc consecințe însemnate.

Astfel, omul nu este privit și nici apreciat ca o ființă oarecare creiată de Dumnezeu, ci este situat pe o culme ce-i revine exclusiv concepției antropologice creștine. Esența acestui adevăr ne e prezentată de autor în Cap. I: «Ființa omului» și ea poate fi rezumată în dependența strânsă și continuă dintre Dumnezeu și om. Omul nu poate fi privit nicicând singur, «ci în raportul său cu Dumnezeu, în poziția sa față de Dumnezeu» (pag. 19). Față în față cu Creatorul, el rămâne cel adevărat, cel neputincios, cel rob și păcatului, cel care «nu și poate fi măsură sieși». El este însă, în aceeași vreme, neodihnitul alergător spre o țintă înaltă, ce i-a fost fixată de însuși Dumnezeu: sfințenia vieții.

Dependența aceasta strânsă dintre Dumnezeu și om este rezumată de sfântul Apostol Pavel în cuvintele: «în El avem viață, în El ne mișcăm și suntem» (Fapte, 17, 28). — Ființa noastră, în totalitatea ei, își recunoaște existența în Dumnezeu. Fără Dumnezeu «nu putem trăi, nu ne putem mișca, nu ne putem manifesta și nici chiar exista» (pg. 23). Chiar și scopul creațiunii își găsește sâmburele în aceasta, fiindcă «Din El» au isvorit toate. «Prin El» se susțin toate câte au fost create. Iar cuvintele «spre El sunt toate» ne spun că toate câte există trebuie să tindă spre Dumnezeu și în El își vor afla ținta supremă a existenței lor» (pg. 25). Situația aceasta implică însă datoria omului de a se supune lui Dumnezeu și a da ascultare voinței Lui. Ceeace omul nefăcând, a căzut dela fața Tatălui. Dumnezeu Fiul însă l-a ridicat și aceasta însemnează culminația creațiunii.

Un accent bine imprimat, reliefează egalitatea absolută a oamenilor în fața lui Dumnezeu. Inegali în dăuri, ei s'au nivelat prin cădere și păcat. Egali rămân și în necesitatea de a se ridica prin puterea harului, prin ajutorul lui Dumnezeu.

Un capitol larg al cărții tratează despre «Alcătuirea firească a omului». Țintele sunt: *omul lăuntric* și *omul dinafară*. La întâia țintă sunt de-a dreptul magistral înrămate noțiunile atât de frecvente în terminologia paulină: inima, conștiința, cugetarea, sufletul și duhul omului. Iar la a doua: carnea și trupul. Considerațiunile critice asupra acestora se întind pe paginile 36—84 și sunt de un folos nemăsurat pentru cei cari au unele nelămuriri chiar și de ordin dogmatic.

Respingând, cu argumentație neîntrecută, unele afirmațiuni despre o sonoritate trihotomică în concepția paulină, autorul subliniază pentru totdeauna concepția paulină despre alcătuirea dihotomică firească a omului. Două părți mari și distincte «alcătuiesc omul natural paulin: o parte lăuntrică și o parte dinafară, o parte sufletească-spirituală și alta corporală-materială» (pg. 84).

Toate elementele acestea își găsesc o complectare și mai bogată în secțiunea II: Antropologia etică. Aici se cristalizează și mai răspicat ce se înțelege prin *omul trupesc* și *omul duhovnicesc*. Aici nu e vorba numai «de omul considerat în legătura lui cu Dumnezeu» (pag. 95), ci el este arătat ca «ființă religioasă orientată spre Hristos» (pg. 95). De fapt, axa Antropologiei pauline stă tocmai în aceasta. Iar cine este cât de puțin familiarizat cu ideile pauline, va descoperi fără greutate, că e vorba tocmai de *omul cel vechiu* și de *făptura nouă*. «Cel dintâi e omul natural, necredinciosul lăsat la propriile sale puteri, care nu poate împlini voia lui Dumnezeu pentru că-i lipsește corectivul Duhului Sfânt. Celălalt e omul transformat de lucrarea Duhului Sfânt care s'a sălășluit întru el» (pag. 102).

Valoarea acestei concepții creștine este cu totul superioară, iar consecințele ei au orizonturi neîntâlnite în cugetarea veacurilor. În temeiul ei, lumea cea veche rămâne în urmă, iar cea nouă se ridică prin Hristos. «Între ele se înalță jertfa Mântuitorului» (pg. 127). Prin jertfa aceasta, Hristos însuși a operat o schimbare totală în om. Omenirea a fost ridicată la o împreună viețuire cu Hristos. În aceasta stând esența Creștinismului, însemnează că tot aici trebuie situat și punctul de sprijin al istoriei omenirii. Fiindcă, în fond, totul se săvârșește spre o singură țintă: mântuirea. Iar aceasta vine prin trăirea în Hristos.

Partea a II-a din lucrarea Păr. Marcu zăbovește cu succes deplin tocmai întru fundamentarea celor de mai sus. Ea arată că «Dumnezeu este Stăpânul unic al istoriei» (pg. 131). El participă, alături de oameni, la urzirea ei, iar culminația acestei participări o înfățișează intuitiv întruparea Mântuitorului, cu toate consecințele ei.

Firul istoriei mântuirii este țesut în chip neîntrerupt și potrivit înțelepciunii lui Dumnezeu. Stăpânul a ținut frânele ei. Iar esența ei se rezumă în cei doi oameni: Adam și Iisus Hristos.

O nouă paralelă edificatoare și întregitoare ne aduc capitolele: Omenirea fără Hristos, Impăcarea omenirii cu Dumnezeu și Omenirea în Hristos. — Acestea nu sunt purtate într'o haină exegetică, ci vor trebui considerate și ca elemente ale Dogmaticii creștine ortodoxe. Cu o prestanță rară, ele arată intrarea păcatului în om, prin Adam, universalitatea păcatului și svârcolirile neputincioase ale omenirii în scopul eliberării sale de sub robia lui. Dar, «din cătușele acestei robii, prin propriile sale puteri — înjumătățite de căderea lui Adam — omul cel vechiu nu se poate slobozi» (pg. 179).

Lumea era controlată de Satan, iar omenirea pendula în neputință și orbire. Tragedia omului culmina în ceea ce arată Sf. Pavel la Efeseni 2, 12: «Omul era fără Dumnezeu în lume».

Dar, așa fiind, mizeria morală a omenirii opera în plină voie și se accentua în adâncime. Paralel cu aceasta însă se accentua și dorul după izbăvire. El corespundea și planului rânduit de Dumnezeu din veac, în scopul mântuirii oamenilor. Intruparea Fiului «la plinirea vremii», jertfa lui de universală răscumpărare și roadele acestei jertfe au adus împăcarea, între Dumnezeu și om. De-acum, omenirea a ajuns sub trăirea în Hristos, trăirea în har. Binefacerile acestei trăiri se asigură prin credință, botez și Biserică. Ele sunt și mijloace pentru înfrângerea relelor împotriviri și pentru practicarea virtuților. Și tot prin acestea ne deschidem drum spre desăvârșire, care nu este altceva decât «disciplinarea ființei noastre cu ajutorul puterilor harice și punerea ei în acord cu voia lui Dumnezeu» (p. 275).

Partea a III-a reușește în chip limpede să ne dumirească asupra originii și originalității Antropologiei pauline. Iudaismul, Evangheliile sinoptice, Scripturile ioaneice, etc. și chiar sistemele de critică extra biblice și cele de cugetare creștină și păgână sunt înșirate ca pe o ață de mărgele și ne ajută să desprindem cu putere de convingere ceea ce îi este caracteristic Antropologiei pauline.

În direcția pe care o cercetează, lucrarea Păr. Dr. Gr. T. Marcu înfățișează o revelație. Ea trebuie considerată și ca un model de a scrie frumos și cu folos. Scrutătorii cugetării pauline nu vor putea trece, de acum, înainte, fără să facă popas informativ la această carte. Nu scriem toate acestea în scop de măgulire, ci cu gând de serioasă informare a lumii cetitoare de cărți bune. Căci, accentuăm, cartea Pă. Marcu este cu adevarat de o ținută științifică și teologică superioară.

Și adăugăm încă un amănunt: deși însoțită, în cele 336+XXXVIII pagini, de un aparat științific extrem de bogat, cartea aceasta se lasă a fi citită bucurios. De ce? Fiindcă e scrisă așa cum numai părintele Grigorie T. Marcu știe și poate să scrie.

D. CĂLUGĂR

Răspuns la telegramele trimise M. Sale Regelui și Conducătorului de către I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului

I. P. S. Sale Mitropolitului

NICOLAE al Ardealului Sibiu

Mulumesc din toată inima pentru gândurile patriotice și dinastice ce însușesc pe Înalt Prea Sfinția Voastră, pe întreg clerul și poporul dreptcredincios al Ardealului.

*

MIHAI

I. P. S. Sale Mitropolitului

NICOLAE al Ardealului Sibiu

Mulumesc Clerului și Românilor Ardeleni pentru caldă mărturisire a simțămintelor patriotice exprimate prin telegrama Înalt Prea Sfinției Voastre, față de războiul sfânt biruitor pentru reîntregirea patriei și pentru desrobirea fraților răpiți.

GENERAL ANTONESCU

Nr. 11.016/1941

Notificare oficială

În Academia teologică «Andreiană» din Sibiu se primesc absolvenți de liceu cu bacalaureat și absolvenți cu diplomă de seminar teologic.

Cererile de primire pentru anul academic 1941/42 se vor adresa Consiliului Arhiepiscopesc până la 20 August 1941, însoțite de următoarele documente:

1. Extrasul de naștere dela oficiul stării civile;
2. Extras din matricola botezaților;
3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic;
4. Certificat medical despre starea sănătății dela medicul de circumscripție;
5. Alte eventuale documente recomandatoare.
6. O dovadă dela autoritatea comunală sau polițienească, că a prestat muncă de folos obștească în vara acestui an.

Toți studenții sunt obligați a locui în internatul Academiei.

Înscrierile la Academie se vor face în zilele de 15—18 Septembrie; în 19—20 Septembrie studenții se vor mărturisi și cumineca.

Paralel cu înscrierile se vor ține și examenele sesiunii de toamnă (corigență, anuale, fundamentale).

Deschiderea solemnă a anului academic se face Duminecă în 21 Septembrie, iar începerea cursurilor Luni în 22 Sept., ora 8 dimineața.

Studenții cari nu se vor prezenta la timp la înscriere, vor fi considerați retrași din Academie.

Înainte de înscriere, fiecare student va achita la oficiul de casă al Consiliului Arhiepiscopesc suma de Lei 6000 ca primă rată din taxa de întreținere în internat, plus Lei 200 didactru. Taxa de întreținere în Internatul Academiei se va stabili ulterior în considerarea fluctuației prețurilor pentru alimente și a scumpetei. La rectorat studenții anului I vor achita, la înscriere, taxa de Lei 925, Lei 1508 pentru cărți didactice și Lei 4000 jumătate din costul reverenței, restul costului reverenței îl va plăti Consiliul Arhiepiscopesc; an II Lei 790 plus Lei 1512 pentru cărți didactice; an III Lei 790 plus Lei 513 pentru cărți didactice; an IV 790 Lei plus Lei 1251 pentru cărți didactice.

Înscrierea se face la rectoratul Academiei, după ce studenții vor dovedi cu chitanțe, că au achitat rata I din taxa de întreținere. Tot la înscriere studenții anului I sunt obligați să prezinte o declarație subscrisă și de părinți ori tutori, la oficiul parohial, în care se obligă, că după absolvirea cursurilor teologice vor intra și vor servi cel puțin 5 ani în clerul arhiepiscopiei, — în caz contrar, vor restitui ajutoarele de cari vor fi beneficiat în Academie.

Cei primiți în Academia teologică (an I) de către Consiliul Arhiepiscopesc, vor fi supuși înainte de înmatricolare, în ziua de 15 Sept. a. c. ora 9 dimineața, unei vizite medicale și unui examen de aptitudini muzicale, cu caracter eliminativ. Primirea definitivă în Academie este deci în funcție de rezultatul favorabil al acestei vizite și al acestui examen.

Fiecare student va aduce cu sine îmbrăcămintea necesară (obligator reverendă), precum și hainele de pat și anume: o plapomă, sau straiu, trei cearceafuri, și trei cearceafuri pentru plapomă eventual straiu, o perină cu trei fețe de perini, două cămăși de noapte, 4 ștergare, 4 șervețe, o saltea și o învelitoare de pat.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sunt invitați a sfătui pe tinerii buni, ieșiți din școlile secundare, ca să îmbrățișeze chemarea preoțească. Vor atrage în special atențiunea asupra faptului că tinerii merituosi se vor bucura de burse.

Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru, deschizând larg teren de muncă pentru binele poporului. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai înalte rosturi pentru viața unui om. Pentru omul de studiu, teologia deschide cele mai vaste și mai atrăgătoare perspective cu problemele ei vitale, cu realitățile cele mai esențiale, spre care se îndreaptă preocuparea omului. Pentru omul de acțiune, care vrea să joace rol important în direcționarea vieții neamului și a societății, preoția oferă marile ei posibilități și necesități misionare cu cuvântul și cu fapta.

Nu există azi nici o misiune mai nobilă careia să-și închine omul viața, ca preoția și studiul teologic.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 8 Iulie 1941.

Consiliul arhiepiscopesc

Eliberarea Bucovinei și scăparea lumii

Dumnezeu ne-a ajutat să vedem hotarele Țării dinspre Răsărit reclădindu-se abia la un an dela prăbușirea lor. Suferința fraților căzuți în robia barbariei bolșevice, deși a înțrebit în grozăvie tot ce se poate închipui, nu a fost de prea lungă durată.

Bucovina a fost eliberată de brava noastră armată, după grele și sângeroase lupte. Basarabia este și ea pe cale de-a răsufla ușurată.

Vom afla de aici înainte tot mai multe din grozăviile pe cari au trebuit să le pătimească aceste părți ale scumpei noastre Țări, sub cea mai dobitocească stăpânire din câte au fost vreodată. Dacă la Lemberg, la Dubno, la Sombor și în toate orașele scăpate de cinismul sălbatic al bolșevicilor toate închisorile și multe străzi au fost găsite gemând de cadavre oribil mutilate, dacă mii de persoane au fost ucise și zeci de mii deportate de monștrii cu chip de om cari se numesc bolșevici, cu siguranță că nici Bucovina și nici Basarabia n'au scăpat de ororile acestor însălbătăcite ființe.

Gazetele europene sunt pline cu descrierea mizeriei ce-au întâlnit-o în mult trâmbișat «paradis» numit «roșu» după sângele cu care era văruit neîncetat. Desorganizarea economică, sărăcia, primitivismul, murdăria găsite acolo, vor trebui să demonstreze peremptoriu ce roade pot da în aplicarea lor practică elucubrațiile unui evreu semidoct, macerat de o ură formidabilă împotriva a tot ce e superior în ființa omenească. Crușmea mongolă a Asiei întovărășită cu sadismul rafinat al jidovimei, primitivismul barbar al orientului asiatic fardat în doctrinarismul diabolic al ludei au dat Rusiei acea șleahță de bandiți semidocti, cari lucrând sub impulsuri în cari crima și teoria confuză, ireponsabilitatea și mesianismul, se amestecau oribil, au adus pe capul unui popor resemnat cele mai pustitoare ravagii.

Acum, nebunia, isbită de oștile viteze ale Europei care n'a mai putut suporta aceasta sfidare a bunului simț și a omeniei la granițele sale, se retrage scărșinind din dinți și pustiind totul în urma ei, spre întunecimile Siberiei. Cei ce se declarau servi ai Satanei nu se pot comporta altfel nici în retragere, decât așa cum le poruncește stăpânul lor.

Dar toate zvărcolirea le este zadarnică. Razele soarelui spiritual care îi împunge din spate ca niște suliti, va îndulci suferințele lăsate pe unde au hălăduit și va aduce din nou rânduală în manifestările omenești. Creștinismul, ca lumină caldă și bună, ce împlânzește fiara din om și alungă durerile pătimase ale întunecului, se va instaura cu toate forțele lui pozitive de reclădire a ordinii omenești.

Balaurul cel mare, care arunca balele sale otrăvitoare peste viața omenirii, amenințând să o înghită cu totul, va fi legat pentru multă vreme și lumea își va recăștiga iar liniștea și echilibrul în toate.

Ultimele fecioare cari au căzut victime monstrului, Bucovina și Basarabia noastră, primesc cele dintâi descătușarea și trezirea la viață.

Codrii lui Ștefan cel Mare vor răsună iar de cântecele libere ale războierilor lui. Bisericele și mănăstirile s'au deschis din nou cu față de sărbătoare să primească ruga unui popor pe care Dumnezeu, oricât îl cearcă, nu-l părăsește. Cernăuții, deși distrus în mare parte de dinamita blăstărilor asiatici, va înălța de aci înainte

cu și mai multă putere innuri ortodoxiei și românismului prin Mitropolia sa și prin Universitate, cari, ca prin minune, au rămas neatinse de furia bolșevice.

Când în seara zilei de 5 Iulie trupele românești au înconjurat capitala Bucovinei din trei părți, ca a doua zi să intre în el primul regiment de dorobanți, Ștefan cel Mare și Sfânt dela Putna pășea în fruntea lor cu sabia nevăzută a cerului.

D. S.

Spre normalizarea vieții bisericești în fosta Jugoslavie. Luni 7 l. c., s'a întrunit la Belgrad Sfântul Sinod al Bisericii ortodoxe sârbești

Serios zdruncinată de nefericitul război dintre Jugoslavia și Germania, viața Bisericii surori sârbești reintră astfel în făgașul ei normal.

Nr. 9258/1941.

Concurs

Pentru întregirea următoarelor parohii vacante și bugetate de Onor. Minister al culturii naționale și al cultelor cu începere dela 1 August 1941, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție a lui în Telegraful Român, și anume:

- | | |
|--|---------------|
| 1. Sibiu-Trei Stejari | de cl. întâia |
| 2. Sighișoara | " " " |
| 3. Tâlmăci-Sibiu | " " doua |
| 4. Brădet-Acriș-Oltuz | " " " |
| 5. Arieș, Sf. Gheorghe | " " treia |
| 6. Almașul m.-Brădet-Geoagiu | " " " |
| 7. Ciugud-Sebeș | " " " |
| 8. Crișeni-Hațeg | " " " |
| 9. Bănița-Jiu | " " " |
| 10. Șorocșin-Medias | " " " |
| 11. Micășina-Medias | " " " |
| 12. Orlat-Săliște | " " " |
| 13. Tăuș-Târnava | " " " |
| 14. Un post de preot la sfânta Mănăstire Sămbăta (pregătire pentru parohii de clasa întâia). | |

Cererile de concurs însoțite de actele necesare vor fi înaintate în termen la Consiliul arhiepiscopesc din Sibiu.

Preoții în activitate de serviciu vor anexa la cererea de concurs numai „curriculum vitae”.

Sibiu, din ședința secției bisericești, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 17 Iunie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 9731

Concurs din oficiu

Se publică concurs cu termen de 30 zile pentru întregirea — prin numire din partea Consiliului arhiepiscopesc — a următoarelor parohii vacante de clasa a treia:

1. Lăpușul superior, 2. Bastea cu filia Holdea, 3. Podele, 4. Trestia, 5. Vulceș, 6. Ruda-Hunedoara, 7. Grohot, 8. Ribicioara de sus, 9. Poenița Tomii, și 10. Federi.

Cererile de concurs instruite conform Regulamentelor în vigoare vor fi înaintate Consiliului arhiepiscopesc în Sibiu.

Sibiu, la 10 Iulie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Mersul victorios al trupelor noastre

Nedreptatea făcută, anul trecut, poporului român este în parte reparată: Unitățile române, — spune comunicatul Cartierului general al comandamentului frontului germano-român, — au intrat în Cernăuți în seara de 5 Iulie 1941. Trupele germano-române continuă înaintarea. S'au distrus 121 avioane sovietice, dintre care 74 de către aviația și A. C. A. română.

Catedrala, cu reședința mitropolitană și universitatea din Cernăuți au scăpat nevătămate; în schimb alte clădiri și întreaga populație au fost prădate în mod barbar de bolșevicii puși pe fugă.

Să ne rugăm...

Istoria n-o făuresc numai oamenii, așa cum holdele de grâu nu cresc numai din taina de întunec a gliei: ele sânt și roada de har a cerului. Desigur oamenii pot accepta un sens sau altul al istoriei, dar odată acceptat sensul respectiv, luptă pentru înfăptuirea lui nu numai neputincioasele puteri omenești, ci și puterile de lumină ale cerului. Istoria n-o făuresc numai oamenii, pentru simplul motiv că omul, ca să vieze, ca să creeze, nu se poate mărgini la orizontul terestru: viața lui e ancorată în Dumnezeu și Dumnezeu își apleacă iubirea peste vre-rile de lumină ale omenirii. Animalul n'are istorie, pentru că trăiește în biologie: el nu cunoaște pe Dumnezeu. Omul are istorie tocmai pentru că nu biologia este orizontul trăirii lui, ci zările darurilor umane se deschid vaste cât veacurile, adânci cât veșnicia, spre zările de taină și har ale Dumnezeirii. Dumnezeu este punctul arhimedic al vieții umane. Și istoria e sbucium terestru plămădit cu duh de sus, e vrere omenească împletită cu vrerea lui Dumnezeu, e îngenuchiere de nostalgii miruită cu dar ceresc. Dumnezeu călăuzește veacurile: El este plămăditorul istoriei, nu împotriva omului, ci prin vrerea și brațul lui și spre fericirea lui. Aceasta e istoria cea adevărată. Creațoare, ca o explozie de lumină.

...Există însă și o istorie distructivă, ale cărei rădăcini se hrănesc cu sevele de smoală ale iadului: istoria care barbarizează omenirea, care năruiește stâlpii nostalgiilor de-azur, și transformă pământul într-o mocirlă de patimi clocoțind. În mâna omenirii stă cumpăna: vrea să pășească pe calea lui Dumnezeu, sau acceptă robia diavolului! Insetează după luminile civilizației și culturii creștine, sau se pleacă spre beznele de iad ale barbariei distructive! Le avem în față pe amândouă: le vedem, le simțim. Și cele două istorii și-au încrucișat săbiile: una trebuie să piară. Care?

— Obişnuieți cu o mentalitate prea terestră, sântem ispititi îndată să facem o mică socoteală aritmetică: câți sânt într-o parte, câți sânt în altă parte. Cumpănim și dăm «înțelepți» din cap: ne îndoim. Și într-adevăr aritmetic nu poți crede în nimic; profețiile acestea, făcute cu tabla înmulțirii, s'au dovedit întotdeauna false: — **profeții unui veac nou n'au biruit niciodată prin cantitate, ci prin crez, prin adevăr și dreptate.** De ce? Pentru că era puterea lui Dumnezeu cu ei: doar — se știe — Dumnezeu își arată puterea Lui în lume prin vasele cele mai slabe, ca să facă de rușine pe cele tari. Așadar trebuie să ne revizuiem criteriile negustorești de-a judeca istoria, să pășim dincolo de aritmetică, să ancorăm pe alt tărâm decât cel pur biologic: **nu biruiesc cei mulți, ci acela prin cari lucrează voia lui Dumnezeu.** Pentru că istoria n-o crează numai oamenii; ea aparține lui Dumnezeu și pentru zările ei de lumină se ostesc și cetele de flacără ale cerului. Cine nu cunoaște viziunea constantiniană: «în acest semn vei învinge»? Cine nu știe că armile lui Ștefan erau conduse la biruință de marele mucenic Gheorghe? Cine nu-și amintește de acel inger de lumină, pe care l-au văzut anul trecut luptătorii crucii din Finlanda? — Sânt acestea simple iluzii vizuale, sau halucinații? Nu: **sânt apariții reale, care manifestă în chip văzut realitatea nevăzută a participării oștilor cerești, din porunca lui Dumnezeu, la făurirea istoriei umane.** Din porunca lui Dumnezeu și din vrerea de rugă și dor a omenirii. Precum iadul își mobilizează cetele de întunec împotriva împărăției lui Dumnezeu pe pământ, așa și cerul își trimite trăznete de pară, cetele lui de azur, ca să doboare meterezele întunerecului, să lupte alături de luptătorii veacului pentru biruința adevărului. Doar destinele omenirii sânt în mâna

lui Dumnezeu și Biserica triumfătoare a sfinților și îngerilor stă în strânsă comuniune de dragoste și rugă cu Biserica luptătoare de pe pământ...

Și-atunci, la întrebarea: cine va birui? —, nu există decât un singur răspuns: — **celce luptă după voia lui Dumnezeu; celce are darul și puterea lui Dumnezeu.** Pentru aceasta însă, nu e suficient să lupți împotriva lui Antichrist: Dumnezeu nu se vrea apărat numai cu armele. **Împărăția lui Dumnezeu se apără mai ales cu sufletul, cu puritatea inimii.** De ce? Pentru că împărăția lui Dumnezeu nu este numai o anumită civilizație vizibilă: «**împărăția lui Dumnezeu înlăuntrul vostru este; ea e împărăția iubirii, e pace, dreptate, credință, adevăr, evlavie, înfrânare, răbdare, milă.** Și nici stăpânirea diavolului nu e numai o anumită formă socială: ea e clocoțire de patimi carnale, îmbuibare, desfrâu, pismă, desbinare, omor, beție etc. **Una e beznă de păcate; cealaltă de lumină de virtuți.** Pot lupta cei ce prin păcat slujesc diavolului, pentru împărăția lui Dumnezeu pe pământ? Nu. Căci lupta lor e zadarnică. Există așadar alături de frontul armelor, frontul nevăzut al sufletelor. **Pe frontul acesta nevăzut se temeinicește puterea frontului văzut; de rezultatele războiului nevăzut din inimile noastre depinde rezultatul războiului văzut: — întrucât sufletul neamului va fi mai plin de lumina lui Hristos, întru atât luptătorii lui vor fi mai incununați de biruință.** Căci Dumnezeu umple de har și putere numai potirul neprihănit al gândului smerit și al inimei curate. Există un front al sufletului: aici trebuie să instaurăm temeinic și deplin împărăția lui Dumnezeu, **ca biruința să fie totală.** Să instaurăm: cine? — **Preoțimea. Preoții sânt conducătorii războiului nevăzut; lor li s'au dat toate armele de biruință ale Duhului.** Ei trebuie să se știe azi mobilizați în slujba lui Dumnezeu, pe frontul războiului duhovnicesc; să simtă că pe umerii lor apasă o mare parte din sorții biruinței; să înțeleagă că ei trebuie să toarcă firele de lumină ale viitorului și să se cutremure la gândul că absența lor din luptă echivalează cu o trădare: trădare față de Dumnezeu, trădare față de neam, trădare în fața istoriei. Nu vorbesc de pilda vieții personale, ca virtute și puritate: aceasta se înțelege dela sine; nici de disciplinarea vieții moral-spirituale a poporenilor: aceasta e o datorie obișnuită. Ci vreau să le amintesc de cea mai puternică armă a războiului nevăzut, care coboară cerul pe pământ: **rugăciunea.** Nu ne mai putem mărgini la sfintele stujbe de Dumineca. Nici nu trebuie să așteptăm ordine amănunțite dela autoritățile superioare. Trebuie să simțim noi această necesitate a vremii. **Rugăciunea preotului să se înalțe neîncetat, zi de zi, cu mai multă intensitate, din fața sfântului altar, ca să coboare ca roua peste sufletul țării.** Ea are puteri tainice, pe care nici nu le bănuim, dar **sântem încredințați că le are.** Cunoșc preoți cari aplică programul sf. slujbe dela Catedrală; alții fac sfânta liturghie Miercurea și Vinerea, iar în celelalte zile slujesc Utrenia, Vecernia și Acatistele. **Fiecare după posibilități, dar nu lipsesc dela datorie: sunt conștienți de misiunea lor duhovnicească, de puterea și necesitatea rugăciunii.** Scriu aceasta nu spre laudă, ci spre îndemn: dacă mai e cineva care e absent din armata rugăciunii, să nu mai sovăiască. Se va zice: nu vine poporul. Să presupunem că e așa. Justifică aceasta și absența preotului? Nu. Pentru că poporul chiar dacă nu vine, din pricina lucrului, dacă știe că la biserică e slujbă, cu sufletul, cu inima, cu gândul e de față: câte mame îmlăcrămate nu binecuvintează rugăciunea sfântă care e pavăza de apărare a fiilor lor duși departe, câte soții, câte surori, câți părinți?... Pe de altă parte,

tu te rogi pentru toți și mai ales pentru celce luptă: când ei stau cu moartea în față pentru Hristos și neam, poți să refuzi a le alina sufletul cu mireasma rugăciunii sfinte?... **De altfel efectul și puterea rugăciunii nu depinde de prezența sau absența poporului.** Sfinții se rugau în pustie sau în peșterile munților și rugăciunea lor cobora ploaia milostivirilor cerești peste arșița pământului. Să fi numai singur în fața lui Dumnezeu, în fața jertfei sfinte de pe sfântul altar, nu te îndoi: **rugăciunea ta este sabie și duh ce doboară meterezele întunerecului, e balsam ce vindecă rănila sufletului, e apă vie ce potolește dorurile inimii.** Ea e putere dumnezeiască revărsată peste țărînile de duh ale Țării... Să ne rugăm dar cât mai des, să ne rugăm cu putere, cu frângerea inimii, cu dragoste. Aceasta e prezența noastră efectivă și activă (alături bineînțeles de alte prezențe), pe frontul de luptă al împărăției lui Dumnezeu. Când armele pământului dărmă cetățile iadului, armele duhului nu trebuie să lăncezească: prin puterea lor biruința va fi deplină. Și numai prin puterea lor. Căci un neam întreg ingenunchiat în rugăciune este flacără de duh ce arde bălăriile întunerecului.

Să ne simțim mobilizați în permanență la granițele duhului: să ne rugăm... Rugăciunea e sabie de foc a arhanghelului dela porțile împărăției lui Dumnezeu: să ne rugăm... Ea e puterea lui Dumnezeu sălășluită în inima neamurilor...

... Să ne rugăm...

Diacon N. Mladin

INFORMAȚIUNI

Activitate preoțească. În 29 Iunie 1941 s'a slujit Sf. Maslu în parohia Corbi, protopopiatul Avrig, cu care ocazie a predicat P. Cuc. părinte protopop Sebastian Rusan. P. C. Sa, după ce a schițat misiunea Sf. apostoli Petru și Pavel, se oprește la evenimentele zilei: Răsboiul lumii — pentru a străbate întunerecul distrugător de progres. Laudă fapta credincioșilor din Corbi, cari au găsit de bine să repare și zăgrăvească biserica lor, cu 39.750 lei prin contribuții benevole, sub pasterirea preotului N. Tețiu. S'a făcut apoi pomenirea eroilor români și germani, căzuți pe fronturi, pentru Basarabia și Bucovina.

Organizare. Consiliul de miniștri, ținute zilele acestea, s'au ocupat de organizarea administrativă a Bucovinei și Basarabiei, de pregătirea personalului și de organizarea regimului cărora vor fi supuse provinciile eliberate.

Tineretul la muncă! Ministerul culturii naționale și al cultelor cheamă tineretul școlar al țării să-și ofere puterile la munca de folos obștesc, cu precădere pe ogoarele pline de rod. Sânt chemați toți tinerii, băieți și fete, dela 12 ani în sus, de a presta muncă statului, potrivită cu puterile fizice și sufletești ale tinerimii. Activitățile, pe cari le-ar putea îndeplini tineretul, sânt: La sate: prășit, plivit, întorsul și adunatul fânului, ajutor la secerat, la treierat, cules de fructe, îngrijirea pasărilor, cusutul și țesutul (fetele) ș. a. — La orașe: servicii de gospodărie, cartarea corespondenței la poștă, distribuirea ei, servicii de birou la percepții, la spitale ș. c. **Comitete,** pentru munca de interes obștesc, se alcătuiesc în comune și în municipii, care vor îngriji de formarea echipelor de tineri și găsirea locurilor de muncă, organizând transportul echipelor la sate. Durata muncii de folos obștesc este de 20—25 zile.

Nu trimiteți decât cărți poștale! Direcția generală P. T. T. repetă recomandarea de a nu se mai scrie decât pe cărți poștale deschise, întrucât plicurile simple găsite în cutiile de scrisori nu se expediază. Trimiterea de acte se poate face în scrisori recomandate, dar fără a introduce corespondență particulară.

Teatru românesc în Oradea. Drama religioasă în 5 acte „Quo Vadis“, preluată de părintele Andrei Lupșa dela Biserica cu lună din Oradea, s'a reprezentat, zilele trecute, în acest oraș. Reprezentația a obținut deosebit succes și a reușit să strângă rândurile fraților noștri din Oradea, din toate clasele sociale, într-o manifestare impresionantă, la care a participat și P. C. Sa protosințelul Ion Dinu, vicarul episcopiei ortodoxe române a Orăzii și alți reprezentanți ai bisericilor din localitate.

Secerișul. În multe părți ale județului Timiș-Torontal s'a început secerișul grâului. Recolta se anunță bună. Până la sfârșitul lui Iulie, secerișul de grâu va fi terminat în aproape întreaga regiune.

Presa din toate țările, consacră numeroase articole și notițe privitoare la evenimentele ce se desfășoară la răsăritul Europei, în vederea apropiatei lichidări a bolșevismului. Se știe pretutindeni, că Moscova lui Stalin n'a renunțat pe față la planul de bolșevizare a Europei după principiile iudeo-comuniste. S'a văzut că în România, ca și în alte state, sovietele Rusiei au sprijinit din greu elementele resvrătitoare în opera lor distructivă. Țara noastră însă a avut fericirea de a fi salvată de „bunătățile“ făgăduite de agenții roșilor internaționali. Lupta cea mare nu se poartă împotriva poporului rusesc, ci împotriva stăpânirii sale demoralizatoare, jidovești și comuniste. — În această generală armonie a statelor europene, singură Anglia, prin glasul guvernărilor sale, promite ajutor guvernului sovietic; astfel poporul, în ale cărui case Biblia e citită zilnic, ar fi să sprijinească pe ateii din Rusia...

Ce au cerut ofițerii ruși? Ofițerii celor 20 mii de soldați bolșevici, cari s'au predat trupelor germane în 4 Iulie c., au declarat, prin glasul unui maior rus, următoarele: «**Sfârșiți războiul, cât mai curând, și măturați sovietele de pe fața pământului; lăsați-ne să credem iarăși în Dumnezeul părinților noștri; lăsați-ne căminurile, ca să lucrăm acolo cu poporul nostru!**»

Doamna Văd. Septimia P. Gherman exprimă și pe această cale, în numele întregii familii, cele mai simțite mulțumiri înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae al Ardealului și tuturor celorce au participat în persoană, prin scris sau flori, la imensa durere pricinuită de săvârșirea din viață a neuitatului ei soț Diaconul PETRU GHERMAN

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 13 Iulie 1941, va predica părințele arhimandrit T. Scorobef.

CARTI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericească, apare lunar, sub patronajul I. P. S. Mitropolit Nicolae. Abonamentul pe un an: 260 lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, strada Mitropoliei 24—28. Redactor: prof. Dr. Grigorie T. Marcu. — Numeri 7—8 pe Iulie—August 1941, cuprind: **Căsătoria religioasă și familia.** Pr. Dr. Liviu Stan: Căsătoria religioasă și familia. Diacon Dr. N. Balcă: Concepția idealistă despre Dumnezeu și creștinism. Prof. Dr. Ioachim Crăciun: Nicolae Iorga, cărturarul. Pr. Nicodim Belea: Hristos, iertarea noastră. Prof. Emilian Cioran și Preot Dr. T. Bodogae: Ortodoxia răsăriteană din Ungaria. Dr. Grigorie T. Marcu și Ene Braniște: Mișcarea literară. Ajutoarele românești la mănăstirile din sfântul munte Athos. Verbul „a măntui“ ca termen de invocare a Prea Sfinței Născătoare de Dumnezeu în pietatea ortodoxă. Dr. Grigorie T. Marcu și Revista Teologică: Cronică: Și totuși, Ediția Gheorghiu a textului original al Testamentului Nou se va tipări. Comemorarea Profesorului Nicolae Iorga. Noul episcop al Caransebeșului: P. Sf. Veniamin V. Nistor. Al IX-lea Congres al Oștii Domnului. Adunarea Eparhială a Episcopiei

